

בש"פ 2944/19 - מדינת ישראל נגד יורם אזולאי, זהר ששון

בבית המשפט העליון

בש"פ 2944/19

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת:

מדינת ישראל

נגד

המשיבים:

1. יורם אזולאי
2. זהר ששון

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין
הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה:

כ"ז בניסן התשע"ט (2.5.2019)

בשם המבקשת:

עו"ד שרית משגב

בשם המשיב 2:

עו"ד מוטי אזולאי

החלטה

בקשה שנייה להאריך את מעצרם של המשיבים ב-90 ימים לפי חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. ביום 2.5.2019 הודיע המשיב 1 כי הוא מסכים להארכת המעצר המבוקשת, ובהחלטה מאותו יום הוריתי על הארכת מעצרו ב-90 ימים כמפורט בה. בהחלטה זו נדון אפוא בעניינו של המשיב 2 בלבד (להלן: המשיב או ששון).

1. הרקע הצריך לעניין פורט בהחלטות קודמות שניתנו בעניינו של המשיב, שהאחרונה שבהן היא החלטת השופט ג' קראבבש"פ 2662/19 ששון נ' מדינת ישראל (5.5.2019) (וראו גם החלטה קודמת של השופטת ד' ברק-ארז: בש"פ 7494/18 ששון נ' מדינת ישראל (11.11.2018)). בתמצית ייאמר כי נגד המשיב ונאשם נוסף (להלן: יורם; עמוד 1

וביחד: הנאשמים) הוגש כתב אישום המייחס להם תכנון שוד של עסק לממכר תכשיטים (להלן: העסק). לפי הנטען בכתב האישום השניים פרצו לדירת המתלוננים (בעלי העסק) ותקפו אותם, אולם המתלוננים נאבקו עם הנאשמים ואלה האחרונים נמלטו. כמפורט בכתב האישום, במהלך מנוסתם נסעו המשיבים בפרעות תוך שסיכנו את חיי המשתמשים בדרך ותוך שניידת של משטרת ישראל דולקת אחריהם (להלן: הניידת). בשלב מסוים, לאחר שהתנגשו ברכב אחר וכשלא היה ניתן להמשיך בנסיעה בשל עומס התנועה בכביש, עצרה הניידת לצד הרכב ועצרה מעורב נוסף באירוע (אשר נגדו הוגש כתב אישום נפרד, וניתן גזר דין בעניינו במסגרת הסדר טיעון) ואילו המשיב ברח ונעצר רק כעבור ארבעה ימים. כתוצאה מהמעשים המיוחסים נגרמו למתלוננים חבלות, וכן נגרמו לרכבים שבהם התנגשו נזקים רבים.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. בהחלטה מיום 21.6.2018 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה שלפיהן ששון ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, והורה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו. בתסקיר הראשון שהגיש שירות המבחן בעניין ששון צוין כי הוא בעל דפוסים שוליים מופנמים, ומחפש ריגוש ורווח מהיר וקל. שירות המבחן עמד על כך כי למשיב עבר פלילי מגיל צעיר, והעריך כי הוא מתקשה לתפקד לאורך זמן ולהביא לשינוי במצבו. עוד הוערך בתסקיר כי נשקפת מהמשיב רמת מסוכנות בינונית להישנות מעורבות בהתנהגות אלימה שתוצאותיה צפויות להיות בדרגת חומרה בינונית. שירות המבחן התרשם כי המפקחים שהוצעו באותה עת – ובכלל זאת, אמו של המשיב – אינם מתאימים למשימת הפיקוח ולכן לא בא בהמלצה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

3. בעניינו של המשיב הוגשו שלושה תסקירי מעצר נוספים (ראו בהרחבה פסקאות 12-15 להחלטת השופט ד' ברק-ארז) ובאחרון שבהם מיום 26.8.2018 ציין שירות המבחן כי שב ונפגש עם אמו של המשיב והתרשם – בשונה מהאמור בתסקירים הקודמים – כי זו יכולה לשמש כמפקחת בעת הנוכחית, והעריך כי הפיקוח שלה, בשילוב עם פיקוח אלקטרוני ושתי מפקחות משניות נוספות (לצד ליווי סוציאלי) יפחיתו את הסיכון הנשקף מהמשיב. בהמשך, ביום 7.10.2018 הורה בית המשפט על מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו הגם שאמו נמצאה מתאימה למשימת הפיקוח על ידי שירות המבחן. נקבע כי בנסיבות העניין אין בחלופה המוצעת כדי להפחית את מסוכנותו של המשיב, אשר נוכח המעשים המיוחסים לו ועברו הפלילי המכביד לא ניתן ליתן בו אמון. ערר על החלטה זו נדחה בהחלטת השופט ד' ברק-ארז מיום 11.11.2018.

4. משפטם של המשיבים לא הסתיים בתום 9 חודשים, ומשכך עתרה המבקשת להארכת מעצרו ב-90 ימים, ואלה נתנו הסכמתם להארכה הראשונה (בש"פ 809/19). בבקשה שלפנינו עתה מבוקש להאריך את מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים.

5. עוד אציין כי ביני לביני, ביום 4.3.2019 הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר במעצרו וזו נדחתה על ידי בית המשפט המחוזי. ערר על החלטה אחרונה זו נדחה לאחרונה בהחלטת השופט ג' קרא מיום 5.5.2018. בהחלטת השופט קרא נקבע בין היתר כי מקומן של השגות המשיב על חומר הראיות הקיים בעניינו בהליך העיקרי, וכי ממילא אין בהן כדי להקים כרסום ראייתי בתשתית הראייתית הלכאורית. נמצא כי אכן, קצב התנהלות ההליך העיקרי אינו משביע רצון אולם נוכח המסוכנות הנשקפת מהמשיב ועברו הפלילי אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט שלא לבחון מחדש שחרורו של המשיב לחלופת מעצר או מעצרו בפיקוח אלקטרוני. בצד זאת צוין, בשים לב למספר מועדי הדיון שנקבעו ולמספר עדי התביעה, כי יטיב בית המשפט המחוזי אם יקבע מועדי דיון נוספים כדי לקדם את ההליך.

6. בבקשה הנוכחית להארכת מעצרו של המשיב צוין – אשר להתקדמות ההליך העיקרי – כי המשיבים כפרו בכתב האישום ביום 2.1.2019, לאחר שדיונים רבים בעניינם נדחה לבקשת באי כוחם ולאחר שהליך גישור שנוהל בין הצדדים לא הבשיל. בהמשך לכך קבע בית המשפט המחוזי ארבעה ימי דיונים להליך ההוכחות. ביום 11.3.2019 הועבר התיק למותב אחר, וביום 28.3.2019 נקבעו בהליך העיקרי שלושה מועדים חדשים להליך ההוכחות, בימים 7.5.2019, 15.7.2019 ו-16.7.2019. לטענת המבקשת, המסוכנות הנשקפת מהמשיב נלמדת מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הכוללים – מעבר לניסיון השוד – את הימלטות המשיב מהעסק לאחר האירוע, כך שהוא נעצר רק ארבעה ימים לאחר מכן. מסוכנות זו מתעצמת, כך המבקשת, בהיתן העבר הפלילי המכביד העומד לחובת המשיב ונוכח כך שהמשיבים חברו בעבר לביצוע עבירות בצוותא. עוד צוין כי העבירות נושא ההליך הנוכחי בוצעו על ידי המשיב כאשר עונש מאסר על תנאי מהליך אחר תלוי ועומד נגדו. המבקשת מודעת לעיכוב בשמיעת ההליך העיקרי אולם טוענת כי זה רובץ בעיקר לפתחם של באי כוח המשיבים ונוכח המסוכנות הניכרת בעניינם – אין הצדקה להורות על שחרורו ממעצר. עוד הוסף כי להערכת נציגי המבקשת, בשלושת הדיונים שנקבעו ניתן יהיה לסיים את פרשת התביעה.

7. בדיון שלפני טען בא כוח המשיב כי בעת הנוכחית – נוכח הימשכות ההליכים – קמה הצדקה להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. המשיב סומך ידיו על האומר בתסקיר האחרון מטעם שירות מבחן, שבמסגרתו נמצא כי ניתן להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, במעטפת הפיקוח האנושי שפורטה, באופן שיש בו כדי להפחית את מסוכנותו. הגם שלמשיב עבר פלילי שאינו מבוטל, נטען כי בהליכים קודמים בעניינו שהה האחרון במעצר בית מלא (שאף הוקל בהמשך) מבלי שהפר את תנאיו. עוד נטען כי המשיב הגיע לתחנת המשטרה ארבעה ימים לאחר האירוע, מיוזמתו, ואז נעצר. אשר להתקדמות המשפט טען בא כוחו של המשיב כי מועדי הדיונים שנקבעו נכון לעת הזו אינם מספיקים לסיום פרשת התביעה וכי כשביקש מבית המשפט לקבוע מועדים נוספים נענה כי אין אפשרות כזו בפרק זמן של בין ארבעה לבין שישה חודשים.

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה ושמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, אני סבור כי יש להיעתר לבקשה. אכן, חלוף הזמן מעת שנפתח ההליך הפלילי נגד נאשם עשוי להביא לשינוי נקודת האיזון בין אינטרס ההגנה על שלום הציבור והחשש משיבוש הליכי משפט מחד גיסא, לבין זכותו של הנאשם לחירות מאידך גיסא. ככל שתקופת המעצר מתארכת, מועתק מרכז הכובד אל עבר זכותו של הנאשם לחירות וחזקת החפות (ראו מני רבים, בש"פ 7728/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (13.10.2016)). בענייננו, דומה שאין מחלוקת כי ההליך לא מתנהל בקצב משביע רצון וכי יש צורך בקביעת דיוני הוכחות נוספים לקידומו (וראו גם הערת השופט ג' קראבהחלטתו, פסקה 7). דא עקא, בהיתן הנדבכים השונים המצביעים על מסוכנותו של המשיב – ובהם עברו הפלילי המכביד (הכולל, כמפורט בבקשה, 9 הרשעות קודמות בין היתר בעבירות חבלה חמורה, ניסיון לתקיפת שוטר וגניבה); הימלטות מזירת האירוע (כמיוחס בכתב האישום); ביצוע העבירות המיוחסות למשיב פחות משנה לאחר ששוחרר ממאסר שהוטל עליו בהליך אחר; וביצוען לכאורה בעוד תלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי – אני סבור כי כפות המאזניים נוטות בשלב הנוכחי לטובת שחרור המשיב לחלופת מעצר או לטובת מעצרו בפיקוח אלקטרוני. הנחתי היא כאמור, כי ייקבעו מועדים נוספים לשמיעת ראיות, כפי המפורט לעיל.

הבקשה מתקבלת אפוא. מעצרו של המשיב מוארך ב-90 ימים החל מיום 11.5.2019, או עד למתן פסק דין בת"פ 22857-05-18 בבית המשפט המחוזי לוד, הכל לפי המוקדם.

ניתנה היום, ב' באייר התשע"ט (7.5.2019).

ש ו פ ט
